

บันทึก

เรื่อง แนวทางการใช้บังคับพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิด
ของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ แก่รัฐวิสาหกิจที่ไม่ได้ตั้งขึ้นโดย
พระราชบัญญัติหรือพระราชกฤษฎีกา

กรมบัญชีกลางได้มีหนังสือด่วนมาก ที่ กค ๐๕๒๖.๖/๖๘๐ ลงวันที่ ๕ มีนาคม ๒๕๕๒ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ทาหรือแนวทางการใช้บังคับพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ แก่รัฐวิสาหกิจที่ไม่ได้ตั้งขึ้นโดยพระราชบัญญัติหรือพระราชกฤษฎีกา โดยมีข้อเท็จจริงสรุปได้ว่า พระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ ซึ่งใช้บังคับเมื่อวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๓๙ ในมาตรา ๔ ได้บัญญัติว่า “หน่วยงานของรัฐ” หมายความว่า กระทรวง ทบวง กรม หรือส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่นและมีฐานะเป็น กรม ราชการส่วนภูมิภาค ราชการส่วนท้องถิ่น และรัฐวิสาหกิจที่ตั้งขึ้นโดยพระราชบัญญัติหรือพระราชกฤษฎีกา และให้หมายความรวมถึงหน่วยงานอื่นของรัฐที่มีพระราชกฤษฎีกากำหนดให้เป็นหน่วยงานของรัฐตามพระราชบัญญัตินี้ด้วย นั้น

กรมบัญชีกลางในฐานะที่ได้รับมอบหมายจากกระทรวงการคลังให้กำกับดูแลการดำเนินงานของรัฐวิสาหกิจจึงขอทาหรือแนวทางการใช้บังคับพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ ว่า เหตุใดพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ จึงบัญญัติให้เฉพาะรัฐวิสาหกิจที่ตั้งขึ้นโดยพระราชบัญญัติหรือพระราชกฤษฎีกาเป็น “หน่วยงานของรัฐ” ตามพระราชบัญญัตินี้ หากจะให้รัฐวิสาหกิจที่ไม่ได้ตั้งขึ้นโดยพระราชบัญญัติหรือพระราชกฤษฎีกาเป็น “หน่วยงานของรัฐ” ตามพระราชบัญญัติดังกล่าวจะมีวิธีดำเนินการประการใดและสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาได้กำหนดหลักเกณฑ์ไว้อย่างไรในการที่จะพิจารณาตราพระราชกฤษฎีกากำหนดให้รัฐวิสาหกิจที่ไม่ได้ตั้งขึ้นโดยพระราชบัญญัติหรือพระราชกฤษฎีกาเป็นหน่วยงานของรัฐตามความหมายในพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙

คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะพิเศษ) ได้พิจารณาข้อหาหรือดังกล่าวโดยได้ฟังคำชี้แจงจากผู้แทนกระทรวงการคลัง (กรมบัญชีกลาง) แล้ว มีความเห็นดังนี้

ประเด็นข้อหาหรือที่ว่า เหตุใดมาตรา ๔^๑ แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ จึงบัญญัติให้เฉพาะรัฐวิสาหกิจที่ตั้งขึ้นโดยพระราชบัญญัติหรือ

^๑ มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้

พระราชกฤษฎีกาเท่านั้นเป็น “หน่วยงานของรัฐ” ตามพระราชบัญญัตินี้นั้น เห็นว่า ข้อหาดังกล่าว

เป็นการขอให้คณะกรรมการกฤษฎีกาอธิบายถึงขอบเขตและเจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติความรับผิดชอบทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ กรณีที่ข้อหาหรือจึงไม่ใช่การขอความเห็นในปัญหาข้อกฎหมายของหน่วยงานของรัฐหรือรัฐวิสาหกิจ อันอยู่ในอำนาจของคณะกรรมการกฤษฎีกาตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๗ (๑) (ข)^๒ แห่งพระราชบัญญัติคณะกรรมการกฤษฎีกา พ.ศ. ๒๕๒๒ ฉะนั้น คณะกรรมการกฤษฎีกาจึงไม่อยู่ในฐานะที่จะพิจารณาให้ความเห็นในเรื่องที่หาข้อได้

ส่วนประเด็นข้อหาหรือที่ว่ารัฐวิสาหกิจที่ไม่ได้ตั้งขึ้นโดยพระราชบัญญัติหรือพระราชกฤษฎีกาหากจะให้เป็น “หน่วยงานของรัฐ” ตามพระราชบัญญัติความรับผิดชอบทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ จะมีวิธีดำเนินการอย่างไรนั้น เห็นว่า กระทรวงซึ่งกำกับดูแลรัฐวิสาหกิจดังกล่าวอาจเสนอร่างพระราชกฤษฎีกาต่อคณะรัฐมนตรีเพื่อพิจารณาว่าจะอนุมัติในหลักการให้รัฐวิสาหกิจดังกล่าวเป็นหน่วยงานของรัฐตามพระราชบัญญัติความรับผิดชอบทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ หรือไม่ต่อไป

(ลงชื่อ) อัคราทร จุฬารัตน

(นายอัคราทร จุฬารัตน)

เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

มกราคม ๒๕๔๓

“หน่วยงานของรัฐ” หมายความว่า กระทรวง ทบวง กรม หรือส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่น และมีฐานะเป็นกรมราชการส่วนภูมิภาค ราชการส่วนท้องถิ่น และรัฐวิสาหกิจที่ตั้งขึ้นโดยพระราชกฤษฎีกา และให้หมายความรวมถึงหน่วยงานอื่นของรัฐที่มีพระราชกฤษฎีกากำหนดให้เป็นหน่วยงานของรัฐตามพระราชบัญญัตินี้ด้วย

ฯลฯ

ฯลฯ

^๒ มาตรา ๗ คณะกรรมการกฤษฎีกามีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้

(๑) กรรมการร่างกฎหมาย

ฯลฯ

ฯลฯ

(ข) รับปรึกษาให้ความเห็นทางกฎหมายแก่หน่วยงานของรัฐหรือรัฐวิสาหกิจ หรือตามคำสั่งของนายกรัฐมนตรีหรือมติของคณะรัฐมนตรี

ฯลฯ

ฯลฯ